ప్రేమభంగం!

"చెయ్యివిసిరి అటూ ఇటూ చూచాను. ఎవ [redacted]యినా చూచారేమో! అని. ఎవరూ కనబడలా! ......మళ్లీ ఆవిడవైపు చూచాను. ఆవిడ నవ్వి తలకాయ వంచుకుంది."

రచయిత:

మోతుకూరు వేంకటేశ్వర్లు

నేనప్పుడే వెళ్ళాను రూంలోకి, నా యణ - వెంకటేశ్వర్లు - దుర్గయ్య, యే ఆలోచిస్తూ కూచున్నారు. పుస్త లు- కొన్ని పత్రికలు- చెల్లాచెదరుగ డివున్నాయి. వారదేమీగమనించకుం , సిగరెట్లు పీలుస్తూ, రూమంతా కాకు, అసహ్యముచేస్తూ- ఏదో ఆలో నచేస్తూ కూచున్నారు. 'ఏమిట్రా? దో ఆలోచిస్తూ కూచున్నారు?' అ న్నాను నేను.

నారాయణ, నామాట వినిపించు కుండానే, 'మంచిపని జరిగింది, మొ ంమీద—రామిగాడివల్ల యేమాతుం ! ప్రతిపనికీ నేనని జొరబడతాడు- ంచి శృంగభంగమయింది- యిక యె డూ యిట్లా స్వతంత్రంగా బయలు డు, యిక వీడిమీద విరక్తిపుట్టే వుం ంది దానికి!......పయిగా మనం క్కడనుండి మకాం యెత్తేయాల్సొ ందేమో!'

'అరే! యేంటిసంగతి—అసలు యి తేమయిందిరా?' అంటూ చాపమీద చ కిలబడ్డాను.

'ఇంకేంకావాలి? మనరామిగాడు డూ! వాడికీ,- మనకెదురుగా ఆయిం వున్న—నర్సింహులు భార్యకూ— గ్రంథం నడుస్తున్నదటే!'

'ఎవరన్నారు'... నీకెట్లా తెలిసింది?' అన్నాను ఆశ్చర్యపోతూ!

'యిదుగో! మన రామంగాడే,... ఏడీ వీడూ?'

'యిప్పుడే వెళ్ళానులే, పనివుండి! బయటకు - నువ్వేచెప్పు ఫర్వాలేదు - చెప్పు!' అని అంటూ రామంవచ్చి కూచు న్నాడు.

'యేంటిరా రామం—యేంజరిగిం దేమి టి!' అని నేనన్నాను.

'మనం యీరూంనుండి- మకాం యె త్తేయాల్సిందే!' అన్నాడు నవ్వుతూ దుర్గయ్య.

'నర్సింహులు నీకు మంచి స్నేహితుడు కదా!' అన్నాడు నారాయణ.

'ఇప్పుడుమాత్రమే!' అన్నాను నేను.

'యికనుండి, తిరిగి విరోధంపడవలసి వస్తుంది' అన్నాడు తిరిగి నారాయణ.

'అసలు నర్సింహులుకూ నేనంటే— యెంతో ప్రేమ. యెక్కువస్నేహంతో చూస్తుంటాడు. వాడు నాకు క్లాసు మేటు—నాకంటే రెండు సంవత్సరాలు పెద్దయినా, యిద్దరము ఒక క్లాసులోనే, నేను ఫస్టుగనో, వాడు ఫస్టుగనో, మా ర్కులు సంపాదిస్తూ!—చదువుకున్నాం! ......తరువాత వాడికి, శారదాబిల్లులో పెళ్ళిచేసారు. కొద్దిగ తలతిక్క మనిషి- గడుసరి- రెండు సంవత్సరాలయిందేమో కార్యంచేసి,...అప్పడప్పుడు మన డ్రా మావిషయంగురించి, నాతో మాట్లాడు తూ వుంటాడుగూడా!... అటువంటి వాడితో, విరోధమా!' అన్నాను నేను.

'రామం మూలకంగా పడాలి' అని అంటూకున్నాడు వెంకటేశ్వరులు.

మేం, యిట్లామాట్లాడుకుంటుంటే! పెద్ద హీరోలాగా కూచున్నాడు—తన నుగురించి—యెప్పుడు యేంవచ్చి మీద పడుతుందను భయంతో—యిట్లా మా ట్లాడుకుంటున్నా! యేమీ చలించకుం డా రామం!

'ఏమిటిరా? అసలు.' అని రామం వేపు తిరిగి నేనన్నాను. 'ఒరేయ్! చెప్పే ని—అంతా ఒప్పుకో!' అన్నాడు ఒక డు. 'అంతా చెప్పిందాక, ఒదిలిపెట్టొ ద్దు' అన్నాడు ఇంకోడు. 'వోరే!,రామం -యిహ లాభంలేదు. అసలుసంగతి చెప్పా లిసిందే!' అన్నాడు మరొకడు.

అప్పుడు రామం—మీరందరూ నేను చెప్పేది, పరమరహస్యంగా వుంచుతా మని నాచేతిలో చేయివేస్తే ఒరిగినదంతా చెపుతాను.' అన్నాడు.

అందరూ ఒప్పుకొని చేతులో చేయి వేసారు. అప్పుడు రామం—యిట్లా చె ప్పాడు.

'......—అనకూడదనుకొనీ, ఆయ నకు స్త్రీవ్యసనం జాస్తీ! అందువల్ల ప్రతీ ఆడదానితో,—అఖరుకు మాలదికూడా! తెలియల్లా?- అంతకసుక్కుర్తి పడతాడు. యిదిఅంతా, నర్సింహులు భార్యకు, చాలాకష్టంగా తోచింది-అసలే వాళ్ళది పెద్దకుంటుంబం, కావాల్నన్నప్పుడల్లా, యింతదగ్గిరగా కూచుని, భార్యభర్తలు మాట్లాడుకోవటాని వీలేదు.

యెప్పుడయినా అవకాశం చేసుకుం దామని అయినా ప్రయత్నంచేయడు.

[కొరవ ౧౮౯ పుటలో.

(౧౫వ పుట తరువాయి]

అంతకంటే, భార్యకూడా చేయదు. అతడు భోగంకొంపల్లో రాత్రుల్లువుండి ఏ పదిగంటలకో వస్తాడు ఉదయం ఇంటికి! అందువల్ల ఆభార్యకు విసుపుట్టింది!

ఒకవేళ, భార్య అందంతక్కువదీ అందామా?...అదీ పీల్లేదు. చూస్తూనే వున్నారుగా ఆఅమ్మాయిని. మరి నర్సింహులు యిట్లావుండటమునకు కారణం చెప్పలేము. ఆఅమ్మాయికి ఆఖరుకి మొగుడిమీద, విరక్తి పుట్టింది.

మనం కొద్దిరోజులకు, నాటకం ప్రాక్టీసుకోసం—యిక్కడ రూంతీసుకున్నాంగదా...తరువాత ఏమయిందంటే!

ఆరోజున రూంలోకి, అంతవరక్కు ఎవరూరాలా?- నేనొక్కడినే, కూనిపాటపాడుకుంటూ వున్నాను. అలాపాడుతూనే, కుర్చీలోనుండి, కిటికీగుండా- అయింటివేపు చూచాను. అపిల్ల వాకిట్లోనుండి నావేపుచూస్తూ—నాపాట వింటూ నిలుచుంది.

అప్పుడపుడు వాళ్ళ బయటకిటికీలోనుండి, తాను మనరూంలోకి చూస్తుండేదట- మనపాటలు, మనరిహార్సల్సు-అన్నీ శ్రద్ధగా వింటుండేదట- ఒంటరిగ వుంటుందేమో! పయిగా కొరం- వుప్పు తింటున్నశరీరమయ్యె! మన్మధుడేమయినా తన పంతం నెగ్గాలని, నారిసారించాడేమో చెప్పలేము...భర్త సరిగ్గా చూడ్డంలేదుగా! అటూయిటూ తిరుగుతూవుంటుంది!...... మరి మనరూం కెదురుగావున్న మనిషాయెను. కాస్త కొండ పెంచితే,--- తెలిసి నువ్వేమయినా చీవాట్లేస్తావేమోనని, భయంతో--మన కెందుకీ గోల అని ఆఉద్యమంలో కాలు తొందరగా పెట్టలేదు. రెండుసెల్లు గడచినవి అట్లా?

* * *

రూంలో ఒంటరిగ కూనుని పోర్షను చదువుకుంటూ వుండేవాడిని- మస్తాబై- అపుడపుడు, రూంలో యవరూలేని సమయంలో,---విప్పారినకళ్ళతో చూస్తూ --రూంమీదుగా వెళుతుండేది---ఒకరోజున నవ్వెందికూడాను, యింకేం పొదలో వున్న పులిమీద రాయివేసినట్లయింది.

ఆరోజంతా ఆమెమీదకు పరుగెత్తింది నామనస్సు- నిజానికి నర్సింహులు భార్య చాలా అందమయినమనిషి—[illegible]ఛాయ, ఆకోమలమొహం - ఆకోటుకళ్ళు- నవ్వితే గుంటపడే ఆచెక్కిళ్ళు - ఆ చీనాలరంగు కుంకుమబొట్టు! - చెప్తే- ఎవరికయినా వ్యామోహం కలక్కతప్పదు. అదివరకు మామూలుగా ప్రతీరోజూ [illegible]స్తుండడంవలన మామూలనుకున్నానుకానీ! - ఆరోజున ఆ అమ్మాయి [illegible]జూచి అట్లానవ్వడం - యింటికి తిరిగి వెళ్ళేటప్పుడు - రూంముందు క్షణం ఆగి, మందహాసంచేయడం - యింట్లోకి వెళ్ళి తిరిగి కిటికీవద్దకువచ్చి ఆగి, కడసారిచూపుగా చూసి లోపలకువెళ్ళడంతో, నా ఆశలన్నీ అంకురించినయి - పాచికపారిందనుకున్నాను. ప్లానువేశాను యెట్లానా ? అని—

సరే!- మళ్ళీ సాయంత్రం కిటికీదగ్గరకు వచ్చి నిలుచొని - యింట్లోయవరూలేరు కాబోలు- కటాక్షవీక్షణాలు పారేస్తూ వుంది మనమీద! అటూయిటూచూచి చెయ్యివిసిరాను నేను.

చెయ్యివిసిరి అటూయిటూచూచాను. ఎవరయినా చూచారేమో! అని. యవరూకనబడలా!...మళ్ళీ ఆవిడవైపు చూచాను. ఆవిడ నవ్వి తలకాయవంచుకొంది. యికనాకు ఆ అమ్మాయినిగురించి అనేక ఆలోచనలు కలిగాయి...ఆ అమ్మాయిభర్త నర్సింహులు- ఎప్పుడూయింట్లో వుండడు. పయిగా చాలారోజులు యింటికిగూడా రాడు!......యిది అంతా చూస్తూ నేవున్నానుగా!...ఇక మాయిద్దరికి సావాసంకలగటానికి అభ్యంతరం యేమిటిక?.....అని యిలా అనుకోని ఊటలుమ్రింగాను. కానీ! - ధైర్యం చాలందికాదు. నలుగురువున్నయింటిలో. ఆపిల్లతో స్నేహం...యెట్లా? ఆ నేర్పు యంకలిగింది. గుండెలు టుప్పుటుప్పుమన్నాయి. మనసంగతి తెలిసిందేకదా అందరికి.'

అందరనూ పకాలుమనినవ్వాను.

రామం - [illegible]మాద్చుకొని ప్రారంభించాడు. తిరిగి ప్రతిమాలాం, నవ్వమని......తిరిగి యిలాప్రారంభించాడు. [illegible]..నాకు ఆవకాశాలు బోలెడన్ని కలిగినై - కానీ, - కాళ్ళమాత్రం నాకు ఎగురు తిరిగేయి - మాటవినేవికావు! ఆవిషయంతలిస్తే ఒళ్ళంతా చిరుచెమట పుట్టేది! 'అఖరుకు - ఆపిల్లే తనంతతాను చేయివూపి పిలిస్తే- తరువాత మనంతట మనం వెళ్ళొచ్చు'' అనుకున్నాను. నమ్మండి, నమ్మకపోండి- తదుపరి దాదాపు అంతపనీ చేసింది ఆ అమ్మాయి.

నేనూ తెగించి- చొరవచేసి వెళ్ళదామనుకున్నానుగానీ- లాభంలేకపోయేది- నాకంటే ముందు కాళ్ళు సమ్మెకట్టేవి.

ఆపిల్లరూంముందు రోజుకు అయిదారుసార్లు అటూయిటూ తిరిగేది నావంక చూస్తూ! అట్లాచూస్తూ తిరుగుతుంటుంటే! శరీరం చలికాలంలో బిగుసుకుపోయేటట్టు కొయ్యబారిపోయేది. సరిగ్గా ముఖమున్నా చూపించేవాణ్ణికాను- అఖరుకు దద్దమ్మనైపోయాను.

మూడురోజులక్రితం, మీరంతా ఫుల్ రిహార్సుచేసి వెళ్ళిపోయారు. నేనొక్కడినే యింటికివెళ్ళలేక పడుకున్నాను, ఆరోజురాత్రి నేను కునుకుపడితే ఒట్టు!- ఆరాత్రి అనేక ఆలోచనలు కలిగాయి. బైటకువస్తుందేమో! అని----...యీరాత్రికి తప్పకుండా!...అని- తలుపులుతీసి రూంబయటకువచ్చి నిలుచున్నా! ఆరోజున నిజంగా వాకిటిలో నిలబడి, మన రూంవంకచూస్తూ- నావేపుచూస్తూ నిలబడివుంది ఆ యమ్మాయి !

మనసులో యెంత వుబలాట పడుతున్నానో!...అంత విధిగా నాశరీరము ఆ అమ్మాయివద్దకు వెళ్ళేటందుకు భయపడింది......అంతవరకు ఆ మెభర్త యింటిలోకి రాలేదని - యికరాడని - నాకు తెలుసు...మరి ఏంలాభం?...అట్లా పావుగంట...గడిచింది. చివరకు ఆపిల్ల విసిగిలోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

తిరిగి నాకు పశ్చాత్తాపంకలిగింది. యిటువంటి ఛాన్సు నాజన్మలో యింతవరకు యెక్కడా దొరకలేదు - వృధాగా పోగొట్టానే - యిహ. యీసారిగాని తిరిగి వస్తే ఛాన్సు పోనివ్వకూడదని- తీర్మానించుకొని, రూంలోకివచ్చి తలుపులు బిగించి పడుకొని నిద్రకు ప్రయత్నించాను.

తిరిగి మళ్ళీ ఆరాత్రి ఆపిల్ల అట్లాగే షుమారు 2 గంటలప్పుడు బయటకు వచ్చింది.నాకంతవరకు ఆ ఆలోచనలతోనే కాలంగడుపుటవలన నిద్రపట్టింది కాదు.నే నది రూంకిటికీలోనుండిచూచి, మెల్లగాలేచి- కిటికీతలుపులు మూసి బయటకు రాకుండా అట్లానే పడుకున్నాను.

ఒక అరగంటఆగి రూంవద్దకువచ్చి - తలుపుమీద మెల్లిగా చిటికెలుకొట్టింది ఆయమ్మాయి. నేను లేవలేదు.

ఒకవేళ ఆయమ్మాయే- తెగించి, కిటికీ తెరచి పిలుస్తుందనుకొని భయపడ్డాను. కాని--ఆవిడ అటువంటిపనేమీ చేయలేదు. నా ఉత్సాహమంతా చల్లారి పోయింది.

ఏదోకాస్త చప్పుడయితే, తలుపు తీస్తాననుకొని మళ్ళీకొట్టింది- నేనెంతసేపటికీ, లేచి తలుపుతీయ్యలేదు. తరువాత విసుగుపుట్టి వెళ్ళిపోయింది ఆ అమ్మాయి.

ఆఅమ్మాయి, అట్లాస్వతంత్రించి తనంతట, తాను పిలుస్తుంటే- నాకేంతోచిందికాదు. ఆడదానివలె భయపడి సిగ్గుతో పడుకొన్నాను.'

'ఓరీ - దద్దమ్మా! ఆకరుకి యిట్లాచేశావేం! బలేఛాన్సుని పోగొట్టావే! అయినా నీవల్ల ఏమౌతుంది- దద్దమ్మవేగా!' అని దుర్గయ్య అన్నాడు.

'అవునులే, - నీవేగాని అప్పుడు, ఆ రంగంలో వుంటే తెలిసేది——......నాకప్పుడేం తోచిందికాదు......అట్లా పడుకొన్నానేకాని - నిద్రకూ నాకూ ఏమీ సంబంధం లేకపోయింది. అనేక ఆలోచనలు కలిగాయి. 'ఆయమ్మాయి తనంతతాను వచ్చి పిలుస్తుంటే! నాహుషారీఅంతా జారిపోయినట్లయింది ?

అట్లా ఆలోచనలమీద ఆలోచనలు- అరగంటసేపు దొర్లిపోయాయి...తిరిగి మళ్ళీఅహం పొడుచుకవచ్చింది.'

'అహం- నీమొహం-అహం- యిట్లా ఆయమ్మాయి. వచ్చి పిలుస్తుంటే - ఆడదానివలె తప్పించుకొని, ఆయమ్మాయి 'ప్రేమంతా - భంగం' చేశావుకదరా ! క్రియలో శూన్యమేనువ్వు,' అని. మారావణుడు. (అంటే - వెంకటేశ్వర్లుకి మారుపేరు.) అన్నాడు.

ఆఁ. వుండండి. సాంతం వినిమాట్లాడండి...తరువాత...

'యిట్లా ఆఅమ్మాయివచ్చి పిలుస్తుంటుంటే- యీఛాన్సును పోనీయకూడదనీ- బాగుండదనీ,- అనుకొని వెంటనే లేచాను.

లేచి రూంతలుపులు దగ్గరకువేసి, - వాళ్ళయింటి కిటికీవద్దకు వెళ్ళి కిటికీతలుపులు కొట్టాను మెల్లిగా!- కొట్టి ముఖం కనబరచకుండా పక్కన నిలుచున్నాను. లేచి వస్తుందేమో! అని.

వెంటనే ఆ యమ్మాయివచ్చి కిటికీ తలుపులు కొద్దిగా తెరచిచూచింది. నిజంగా ఎంతబాగుందనుకున్నావు ఆ మెముఖం ఆవెన్నెలలో! చెవులదుద్దులు ధగధగలాడుతూవున్నవి - ఆముక్కుకువున్న ఒంటిరాయి పుడక-, రవ్వపొదిగి వున్నదేమో తళతళా మెరసిపోతూవుంది.

ధైర్యంతో, ముందుకొచ్చి-తొందరగా ఆచువ్వలసందులోనుండి, చేయిపోనిచ్చి - ఆవిడ చేయిపట్టుకోబోయినాను. వెంటనే ఆవిడ రెక్కలు ముయ్యబోయింది.

'అయ్యో! చేయినలిగిపోతుంది-' అని బాధనటించాను. ఆవిడ రెక్కలు కొద్దిగ తెరచింది. వెంటనే చేయిపట్టుకొని - తలుపుతీయ్, పొరబాటయింది- ఇందాక నువ్వువచ్చి పిలచినప్పుడు మేలుకొనే వున్నాను' అని బ్రతిమాలాను.

ఇంట్లో ఇంతలో యేదో అలికిడి అయింది. ఆవిడ వెనక్కుతిరిగి చూసింది - నేను నెమ్మదిగ ఒంటిమీదకు, చెయ్యిపోనిచ్చాను- 'ఆ అమ్మాయి అంతకుముందే- నేను ఇట్లా చేసినందువల్ల- నామీద కోపంగావుందిగామరి,-' కనుబొమలు ముడిచి - సరేలెండి! - వెళుతురూ యీసాటికి- మీకంటే- ఆసన్నగా యెర్రగావుంటే కుర్రవాడే చాలామంచివాడు.' అని మననారాయణరావుని గురించి చెపుతూ నెమ్మదిగాచేయి, ఇవతలకు నెట్టింది విరక్తితో!

'అయితేపాపం - ఆయమ్మాయిని చాలా దగాచేసి- నీ పైవున్న ప్రేమంతా పాడుచేసుకొన్నావు - ఇంతకూ నీవెప్పుడూ ఇంతేగా! నీదగ్గర సత్తాఏదిరా క్రేక్ !' అని దుర్గయ్య నవ్వుతూ అన్నాడు.

'ఆఁ- అదృష్టంపట్టలేదోయ్ మనకు- మరి ఫేంచేయను.' మరి విమానం విషయంలో నేనెట్ల చొరవజేసి ప్రయత్నించానో ఆవిషయం మీకందరికీ, తెలిసిందేగా. అన్నాడు. సిగరెట్టుకాల్చి పొగ వలయాలుగా వదుల్తూ.